

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2008, č. j. 10 Ca 107/2008 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 31. 7. 2008, č. j. 10 Ca 107/2008 - 50 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. 2007/774/zac/CET, č. j. had/1422/08 (dále také „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná shledala, že stěžovatelka porušila ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“) tím, že dne 4. 5. 2007 od 18.30 hod. na programu Nova odvysílala v rámci 455. epizody seriálu Ulice scénku znásilnění. Za spáchání tohoto správního deliktu žalovaná stěžovatelce uložila pokutu 150 000 Kč.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí učinila stěžovatelka nesporným, že dne 4. 5. 2007 odvysílala na programu Nova 455. epizodu ze seriálu Ulice. Své žalobní námítky sdružila do pěti žalobních bodů. V **prvním žalobním bodě** namítla, že skutek neměl být žalovanou kvalifikován jako správní delikt a že žalovaná zjistila nesprávně skutkový stav věci. Konkrétně uvedla, že odvysílala předmětný pořad nikoliv od 18.30 hod., jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí žalované, ale až od 18.50 hod., přičemž vytýkaná scéna byla zařazena do vysílání

až v cca 19.15 hod. Znásilnění bylo ve scéně pouze naznačeno a samotný akt znásilnění tak není v pořadu zobrazen. K tomuto žalobnímu bodu citovala i stanovisko PhDr. P. Š. ze dne 29. 3. 2008, které zpracoval k předmětné epizodě seriálu Ulice a v němž tento odborník dospívá k závěru, že odvysílaný pořad nevedl k ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Stěžovatelka proto navrhla doplnění dokazování tímto odborným stanoviskem. Ve **druhém žalobním bodě** stěžovatelka namítla, že žalovaný při stanovení výše pokuty nepřihlédl ke všem kritériím uvedeným v zákoně a překročil meze správního uvážení. Stěžovatelka konkrétně poukázala na to, že žalovaná uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že vzala v potaz kritérium „povahy pořadu“, které ovšem není uvedeno mezi kritérii uvedenými v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Co se týká míry závažnosti porušení zákona“ nebylo podle žalované ani patrné, o jaké porušení zákona se jedná. Stěžovatelka argumentovala i principem legitimního očekávání spočívajícího v tom, že již dne 26. 11. 2006 odvysílala jinou epizodu ze seriálu Ulice ve stejném vysílacím čase, která rovněž obsahovala předmětnou scénu, avšak přesto žádnou výtku od žalované neobdržela. Mimo to poukázala stěžovatelka na právní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 17/2006. Ve **třetím žalobním bodě** stěžovatelka namítla, že žalovaná neupozornila stěžovatelku na porušení zákona v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka tvrdila, že neobdržela žádné upozornění na porušení zákona nebo pokutu, které by byly ve věcné a časové souvislosti s vytýkaným jednáním, které je předmětem napadeného správního rozhodnutí. Citované předchozí upozornění na upoutávku pohádky „Z pekla štěstí 2“ se týkalo odlišného druhu prezentovaných závadných jednání a rovněž i čas vysílání byl odlišný. Konečně ve **čtvrtém žalobním bodě** stěžovatelka namítla, že žalovaná uložila pokutu ve zjevně nepřiměřené výši. Tuto námitku stěžovatelka odůvodnila tak, že v napadeném rozhodnutí žalované není uvedeno, proč žalovaný vybočil z dosavadní rozhodovací praxe a shledal, že se jedná o správní delikt, za nějž uložil pokutu 150 000 Kč. V posledním, **pátém bodě žaloby** stěžovatelka namítla, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje obligatorní náležitost, protože namísto sídla stěžovatelky je ve výroku rozhodnutí uvedeno sídlo jiného provozovatele televizního vysílání, konkrétně FTV Prima a v adrese uvedené v záhlaví napadeného správního rozhodnutí je uvedeno taktéž jiné sídlo než to, které je zapsáno v obchodním rejstříku. Napadené rozhodnutí žalované tak nesplňuje náležitosti § 68 odst. 2 správního řádu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby městský soud rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení, anebo aby v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) uloženu pokutu moderoval.

V odůvodnění **napadeného rozsudku** městský soud uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů obsahujících vymezení důvodů, pro které stěžovatelka pokládá rozhodnutí za nezákonné a vadné. Městský soud žalobu neshledal důvodnou, neboť žalovaná vyšla ze spolehlivě a dostatečně zjištěného skutkového stavu, postupovala v mezích přípustného správního uvážení a právně nepochybila. Soud proto především odkázal na důvody skutkového a právního posouzení věci, jak byly podrobně vyloženy v napadeném rozhodnutí. Městský soud vyložil platnou a účinnou právní úpravu, vycházel z výkladu Úmluvy o právech dítěte (čl. 3, 13 a 17) a konkrétně pak z ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., podle něhož je provozovatel povinen nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání uloží žalovaná provozovateli vysílání (stejně tak i provozovateli převzatého vysílání) pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud provozovatel vysílání zařazuje do vysílání od 6.00 hod. do 22.00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Dále městský soud interpretoval legální pojmy „program“ a „pořad“ dle ustanovení § 2 písm. j) a l) zákona č. 231/2001 Sb. Podle ustanovení § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. platí,

že pokud provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej žalovaná na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, žalovaná sankci neuloží. Podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. přihlíží žalovaná při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Další kritéria upravuje ustanovení § 61 odst. 3 téhož zákona, podle něhož žalovaná stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Nejsou-li důvody pro zrušení správního rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, avšak trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, může soud podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. od něj upustit nebo jej snížit v mezích dovolených zákonem, navrhl-li takový postup stěžovatelka v žalobě a lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a který soud případně doplnil vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech. Kromě dvou stěžejních důkazů, tj. zvukově obrazového záznamu předmětné scény pořadu důkazu, zopakovaného promítnutím, a až v soudním řízení předloženého vyjádření PhDr. Š., provedeného jeho přečtením (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), nebylo dokazování již doplňováno o další navržené důkazy, když o obsahu napadeného rozhodnutí, jež je předmětem přezkumného soudního řízení, není mezi účastníky sporu, a doplnění dalších důkazů nad rámec správního řízení soud neshledal nezbytným, neboť by nemohlo přinést nic rozhodujícího.

S argumentací obsaženou v žalobě se městský soud vypořádal následovně. **První žalobní bod** soud neshledal důvodným. Připomněl, že mezi účastníky není sporný popis skutku, resp. deliktního jednání co do svého obsahu. Sporným činila stěžovatelka spíše hodnotící závěr vyvozený žalovanou z důkazů provedených v průběhu správního řízení. Městský soud vyhodnotil stanovisko PhDr. P. Š. ze dne 29. 3. 2008, kterým provedl při jednání soudu dokazování. PhDr. Š. se v tomto stanovisku nedomnívá, že by odvysílaným pořadem došlo k ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých, jak ve svém rozhodnutí konstatovala žalovaná, a že s trochou mírné nadsázky lze konstatovat spíše pravý opak, totiž že dětem a mladistvým je prezentováno, že vůči domácímu násilí se lze účinně bránit. Městský soud uvedl, že ze skutečností zmíněných v tomto stanovisku, jež není znaleckým posudkem, který ostatně podle závěru Ústavního soudu ČR ani nemůže být v otázkách morálky rozhodujícím (usnesení tohoto soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05), lze vyvodit i závěr svědčící tomu, že odvysílaný pořad mohl ovlivnit a ohrozit psychický vývoj procentuálně opačného, tedy početně převažujícího počtu dětí a mladistvých, zvláště věkové kategorie dětí mladších, které vyrůstají v harmonických rodinných vztazích. Je zřejmé, že subjektivní vnímání posuzovaného pořadu různými skupinami dětí či mladistvých může být odlišné s ohledem na jejich individuální vývoj, věk nebo rodinné prostředí. V této souvislosti je nutné zdůraznit zákonný předpoklad deliktního jednání „mohl ohrozit“. K naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu totiž postačí, jestliže je zde dána pouhá možnost ohrozit pořadem mravní vývoj dětí a mladistvých a jestliže taková možnost není principiálně vyloučena, byť jen u určité části mladé populace. Městský soud konstatoval, že pro naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu stačí možnost ohrožení, i kdyby k vlastnímu ohrožení v konkrétním případě nedošlo, a podpůrně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 34/2007 – 129, nebo č. j. 4 As 361/2007 – 121, uveřejněné na www.nssoud.cz. Městský soud vyhodnotil rovněž zvukově-obrazový záznam pořadu, kterým provedl dokazování, a konstatoval, že žádný odsuzující prvek spojený se scénou znásilnění v odvysílaném předmětném pořadu, na něž poukazuje žaloba, soud shodně se žalovanou ze zvukově obrazového záznamu předmětné scény pořadu, promítnutého při jednání soudu k důkazu, nezaznamenal. Námitka stěžovatelky, že k odvysílání nedošlo v 18.30 hod. nýbrž až kolem 19.15 hod. je s ohledem na zákonné časové vymezení zákazu vysílání pořadů, které by

mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, od 6.00 hod. do 22.00 hod. zjevně nepodstatná. Skutečnost, že scéna znásilnění nebyla nasnímána pornografickým způsobem, nýbrž jen „v náznacích“, není právně rozhodující pro kvalifikaci naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu, nýbrž spíše pro úvahu o výši sankce v rozpětí stanoveném zákonem. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala s námitkou dostatečně.

Ani druhý **žalobní bod** (nepřihlednutí žalované k zákonným kritériím pro uložení pokuty a stanovení její výše, jakož i poukazující na obdobné scény odvysílané ve dvou zcela jiných pořadech, které nebyly žalovanou sankcionovány), neshledal soud důvodným. Posouzení možnosti ohrožení mravního vývoje dětí a mladistvých a jeho právní kvalifikaci zákonodárce svěřil uvážení správního orgánu, který dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti televizního vysílání a má pravomoc ukládat sankce při porušení ustanovení zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání za správní delikty, jejichž skutkovou podstatu tento zákon výslovně předvídá. Žalovaná v přezkoumávané věci nepřekročila meze správního uvážení stanovené zákonem, v intencích zmíněného právního názoru Ústavního soudu v dostatečném a přezkoumatelném rozsahu zdůvodnila, z kterých kritérií zákona dovedla protiprávnost (delikt ní povahu) jednání spočívajícího v odvysílané scéně. Podle názoru městského soudu intenzita a rozsah zdůvodnění, jak žalovaná přihlíží při uložení pokuty a stanovení její výše ke kritériím, která jsou stanovena v zákoně a která nejsou dána kumulativně, musí odpovídat prokázanému stupni závažného porušení některého nebo některých z nich, tedy těch, která jsou relevantní pro posouzení posuzovaného případu. Městský soud vyslovil názor, že nižší intenzita odůvodnění ostatních kritérií, která jsou bez významu pro posuzovanou věc, nemohla způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy žalované jako celku, přičemž poukázal na obdobnou úvahu vyjádřenou v rozsudku NSS ze dne 30. 4.2008 č. j. 4 As 34/2007 - 129. K námitce stěžovatelky, že městský soud zaměnil pojem „povaha pořadu“ s pojmem „povaha programu“ městský soud uvedl, že ani při zjevném terminologicky rozdílném legislativním vymezení „programu“ a „pořadu“ nečiní zřejmá terminologická záměna obou pojmů. resp. „přeréknutí se“ v tomto případě ze strany žalované pro soud přezkoumávané rozhodnutí nesrozumitelným a jde o pochybení bagatelní. Dále městský soud konstatoval, že jedním ze základních principů výkonu státní správy je povinnost dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). V tomto přezkumném řízení však soud posuzoval v kontextu konstantní judikatury zákonnost konkrétního napadeného správního rozhodnutí, které tak je jeho předmětem, nikoliv jiných odvysílaných televizních pořadů, které nebyly předmětem správního řízení, a nejsou proto ani předmětem přezkumu tohoto řízení. Ze skutečnosti, že jednání, které je správním deliktem, zůstane v ojedinelém případě latentní, a tedy nepotrestané, a to třeba i pro nedůslednou monitorovací činnost příslušného správního orgánu, nelze vyvodit závěr legitimního očekávání, že by ten, kdo takto jednal, anebo kdokoli jiný mohl již nadále spoléhat na beztretnost stejného protiprávního jednání kdykoli v budoucnu. V této souvislosti městský soud odmítl tvrzení stěžovatelky, že provozovatel televizního vysílání ze zákona (zřejmě provozovatel veřejnoprávní) by snad měl mít „podle zákona daleko větší odpovědnost vůči divácké veřejnosti“ než provozovatel komerčního televizního vysílání.

Třetí žalobní bod, kterým stěžovatelka vytýká žalované nesplnění preventivního upozornění před uložení posuzované pokuty, neshledal městský soud rovněž důvodným. Uvedl, že je mu známo z jeho rozhodovací činnosti, že na porušení skutkové podstaty nerespektování příkazu zákonodárce nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.] byla stěžovatelka v minulosti nejen upozorněna, ale již vícekrát byl za tento delikt i sankcionována. Tuto skutečnost - v napadeném rozhodnutí žalované pro úplnost podepřenou poukazem na upozornění ze dne 21. 3. 2006,

sp. zn. 2006/5S/jfu/CET, jež se týkalo odvysílání upoutávky na pohádku „Z pekla štěstí 2“ - není proto třeba před soudem dokazovat dle ustanovení § 121 o. s. ř. a § 64 s. ř. s. Samotné předchozí upozornění se přitom nemuselo explicitně týkat konkrétního typu pořadu nebo konkrétní scény (zde znásilnění), které se měl provozovatel televizního vysílání vyvarovat. V tomto ohledu městský soud opět poukázal na relevantní judikaturu, např. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 As 34/2007 - 129). Za dostatečně odůvodněný je třeba považovat závěr napadeného rozhodnutí, proč žalovaná přistoupila k uložení pokuty při spodní hranici sankčního rozsahu stanoveného zákonem. S ohledem na výši pokut, která bývá ukládána za obdobné odvysílané pořady, jak je městskému soudu známo z jeho rozhodovací činnosti v oblasti mediálního práva, soud nepovažuje výši pokuty stanovenou v tomto konkrétním případě za vybočení z dosavadní rozhodovací správní praxe ani za důsledek překročení mezí správního uvážení.

Z uvedených důvodů městský soud neshledal důvodnými ani argumenty obsažené ve **čtvrtém žalobním bodě**. Skutečnost, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonného sankčního rozpětí, sice podle jeho názoru automaticky neznamená, že nejde o výši zjevně nepřiměřenou, nicméně při zhodnocení všech souvislostí, zejména v jaké vysílací době byl pořad prezentován, jaké je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti mimo jiné výchovy a zábavy vyplývající z jeho nepopíratelného vlivu na širokou veřejnost a závažnosti důvodů, které vedly k sankcionování odvysílaného pořadu, resp. jeho dílčí scény, je rozsah zdůvodnění dostatečný. Městský soud dospěl k závěru, že pokuta uložená ve výši 1,5% maximální možné částky sankčního rozpětí, které je stanoveno pro skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., zcela zřetelně není pokutou uloženou ve zjevně nepřiměřené výši. Z toho důvodu soud ani neshledal důvodným eventuální návrh stěžovatelky na tzv. moderaci, resp. zmírnění pokuty, pro kterou v sankčním rozpětí daném zákonem č. 231/2001 Sb. nenalézá prostor. Vzhledem k závažnosti správního deliktu, k němuž již došlo právě v této skutkové podstatě nikoli poprvé, neshledal opodstatnění ani pro upuštění od učiněného správního potrestání.

Rovněž **pátý žalobní bod** (chybné označení stěžovatelky coby účastníka řízení) neshledal soud za tak podstatný, aby pro něj rušil napadené správní rozhodnutí. Městský soud shledal, že jde o zřejmou nesprávnost písemného vyhotovení správního rozhodnutí, která nezpůsobila jeho nepřezkoumatelnost a nejednoznačnost určení adresáta pokuty, a není tak sama o sobě vadou opravitelnou výlučně jen cestou soudní kasace a následujícím vydáním nového správního rozhodnutí, nýbrž je písařskou nesprávností opravitelnou vydáním opravného rozhodnutí příslušným správním orgánem, týká-li se výroku rozhodnutí (§ 70 správního řádu).

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodu nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, přičemž nesprávné právní posouzení spočívá v tom, že byl na skutkový stav aplikován sice správný právní předpis, ale byl nesprávně vyložen [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Dále namítla, že skutková podstata zjištěná ve správním řízení nemá oporu ve spisech, což považuje za vadu správního řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konečně namítla, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Odůvodnění kasační stížnosti stěžovatelka rozdělila do tří bodů. V **prvním bodě** namítla, že žalovaná i městský soud se dopustily chybné právní kvalifikace jejího jednání, když shledaly, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedené v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. K obsahu prezentovaného závadného jednání stěžovatelka namítla, že znásilnění bylo ve scéně zobrazeno jen v náznaku a bez explicitních záběrů na pohlavní orgány. Učinila sporným závěr

žalované, že takto prezentované znásilnění ženy manželem může být dětským divákem nesprávně chápáno jako tolerovatelné a právně nepostižitelné a dítě je může vnímat jako model chování, který je uvnitř rodiny možný a akceptovatelný. Dále namítla, že zjištěná skutková podstata byla rozporná se spisy, neboť ze stanoviska PhDr. P. Š. nevyplýnul závěr, že odvysílaný pořad mohl ovlivnit a ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. Naopak tento odborník dospěl k závěru, že v uvedeném pořadu nedošlo k ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých. K otázce odlišného vnímání pořadu nezletilými stěžovatelka podotkla, že tato skutečnost sama o sobě neznamená, že předmětnou scénu vnímá dítě či mladistvý stejně jako dospělý, neboli že v předmětné scéně vidí dítě či mladistvý totéž, co si dospělý myslí, že tam vidí. Další námitka stěžovatelky zařazená v tomto bodě kasační stížnosti směřovala k tomu, že ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem nebylo najisto prokázáno, v jaký čas byla uvedená scéna zařazena do vysílání. Stěžovatelka nesouhlasila s názorem městského soudu, že pro posouzení je rozhodující zákonné časové vymezení 6.00 až 22.00 hod., a uvedla, že je rozhodující, zda v příslušnou vysílací hodinu v uvedeném intervalu lze důvodně předpokládat přítomnost těch skupin dětí, jejichž psychický vývoj by mohl být uvedenou scénou – pokud vůbec – ohrožen.

Ve **druhém bodě** kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že v průběhu řízení městský soud neuvedl, jakým konkrétním způsobem byla stěžovatelka upozorněna dle ustanovení § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka tvrdila, že v minulosti jí nebyla uložena pokuta ani upozornění, které by bylo ve věcné a časové souvislosti s prezentovaným jednáním v odvysílaném pořadu. Žalovaná i městský soud pochybily, pokud uvedly, že upozorňovací povinnost byla splněna upozorněním sp. zn. 2006/58/jfu/CET na upoutávku na pohádku „Z pekla štěstí 2“. Stěžovatelka poukázala na obsah tohoto upozornění, v němž jí bylo vytykáno užití černého humoru a vtípkování se zmínkami o sexu, vraždách, alkoholu a žhářství. Oproti tomu, v předmětné věci se nejednalo o upoutávku, nýbrž o pořad, přičemž obsahově se rovněž nejednalo o vtípkování o sexu, vraždách, alkoholu a žhářství a lišil se i čas odvysílání pořadu. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že předchozí upozornění musí souviset jak se skutkovou podstatou správního deliktu, tak v daném případě i s povahou vysílaného pořadu, neboť pouze tak může plnit preventivní úlohu. Při hodnocení je třeba brát v úvahu časovou a věcnou souvislost mezi upozorněním a jednáním (rozsudek městského soudu sp. zn. 7 Ca 35/2007 - 57). Obdobně tedy nemůže obstát jako předchozí upozornění ani uložení pokuty za pořady reality show Big Brother (věc rozhodnutá Nejvyšším správním soudem pod č. j. 4 As 34/2007 - 129), neboť i zde se jednalo o typově jiný pořad a jiné jednání než v případě seriálu Ulice.

Ve **třetím bodě** stěžovatelka namítla, že se žalovaná nezabývala samostatně všemi kritérii vymezenými v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. a v důsledku toho zkrátila stěžovatelku na jejích právech. Stěžovatelka konkrétně namítá, že závěr soudu o tom, že se žalovaná zabývala dostatečně podrobně všemi kritérii, která byla podstatná a rozhodující, nemá žádnou oporu ani ve správním spisu, ani v soudním spisu. Závěr soudu o přezkoumání kritérii žalovanou je v rozporu nejen se zákonem, ale i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 – 78. K argumentu městského soudu, že žalovaná pouze zaměnila pojmy „povaha pořadu“ a „povaha programu“, stěžovatelka konkrétně uvedla, že zde městský soud nezákonně zasáhl do správního uvážení žalované. Žalovaná ani městský soud se dále nevypořádaly s kritériem míry zavinění, k němuž stěžovatelka podotkla, že nevěděla a ani vědět nemohla, že zařazením scény do předmětného pořadu by mohla ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, neboť již dříve srovnatelnou scénu ve stejném vysílacím čase odvysílala, avšak žádnou výtku od žalované neobdržela. Proto stěžovatelka nesouhlasí se závěrem soudu, že z uvedeného není možné dovodit legitimní očekávání stěžovatele. Městský soud měl podle jejího názoru zrušit rozhodnutí žalované pro vadu řízení,

kteřá měla za následek nezákonnost rozhodnutí, protože žalovaná nepostupovala v souladu s ustanoveními § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. a byl tak dán prostor pro jeho libovůli při stanovení výše pokuty. Konkrétně dále namítla, že pokud některá kritéria žalovaná považuje za nepodstatná, musí se alespoň ve stručnosti s jejich nepodstatností vypořádat. Tento názor vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 – 78.

S uvedenými námitkami navrhla stěžovatelka zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti své **vyjádření**, v němž ke kasačním námitkám stěžovatelky uvedla následující repliku. K bodu 1) žalovaná uvedla, že se neztotožňuje s názorem stěžovatelky ohledně nesprávné kvalifikace jejího jednání jako porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. PhDr. P. Š. ve svém stanovisku výslovně uvedl, že „...i dětský divák má možnost zjistit, že vůči násilným osobám účinná obrana existuje, dostává se mu dokonce explicitní informace o trestnosti podobného počínání, včetně faktu, že vynucený pohlavní akt je i v manželství znásilněním. I dětský divák zde dostává model, jak se k podobným aktům násilí stavět – ihned opustit teritorium a vyhledat pomoc okolí...“. Z toho žalovaná dovodila, že PhDr. P. Š. své závěry neopírá o 455. díl seriálu Ulice, který byl předmětem správního řízení, ale zřejmě o díly navazující. V předmětném pořadu totiž nebylo obsaženo žádné další zdůvodnění, vysvětlení nebo odsouzení chování manžela, nebylo zde obsaženo ani zdůvodnění odchodu manželky z bytu ani termín „znásilnění“. Proto nelze z obsahu pořadu dovodit, jak PhDr. P. Š. dospěl ke svému názoru, že se divákovi dostává informace, že vynucený pohlavní akt je i v manželství znásilněním a že divák dostává model, jak se k podobným aktům násilí stavět – ihned opustit teritorium a vyhledat pomoc. Žalovaná tak trvá na svém názoru, že předmětný pořad byl způsobilý ohrozit vývoj dětí a mladistvých, neboť v něm bylo zobrazeno znásilnění mezi manželi bez dalšího vysvětlení či hodnocení této situace. Dále žalovaná podotkla, že odpovědnost za obsah vysílání leží na provozovateli a nelze se tak obhajovat odkazem na povinnosti rodičů nebo jiných dospělých osob, jakož ani na skutečnost, že dětští a mladiství diváci jsou chráněni v čase od 6.00 do 22.00 hod., a to bez dalších možných výjimek. K tomu žalovaná poukázala na obsah vyjádření stěžovatelky ze dne 18. 10. 2007 ve správním řízení (č. j. 8684/08), v němž stěžovatelka učinila čas vysílání pořadu nesporným. K námitce stěžovatelky, že ve správním řízení ani před soudem nebylo připuštěno provedení důkazu záznamem pořadu Ulice ze dne 27. 11. 2006, žalovaná uvedla, že stěžovatelka ve správním řízení provedení tohoto důkazu nenavrhovala a v soudním řízení soud odůvodnil, proč tento důkaz neprovedl.

K bodu 2) kasační stížnosti žalovaná uvedla, že podle judikatury městského soudu pro naplnění podmínky předchozího upozornění postačí upozornění na porušení téže povinnosti stanovené zákonem, bez ohledu na to, jakým jednáním či typem pořadu k tomuto porušení došlo. Výkladem stěžovatelky by oprávnění žalované ukládat pokuty za porušení zákona zcela postrádalo smysl a v důsledku takového výkladu se může zdát v zákoně uvedeno jako nadbytečné. Žalovaná poukázala na to, že stěžovatelka byla na porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. nejen mnohokrát upozorněna, ale také sankcionována.

K bodu č. 3) kasační stížnosti žalovaná uvedla, že do svého rozhodnutí zahrnula všechna kritéria, která při ukládání pokuty hodnotila. Není tak v rozporu se zněním § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., pokud žalovaná přihlédne i k dalším okolnostem, neboť v tomto ustanovení jsou kritéria pro uložení pokuty uvedena demonstrativně. Žalovaná hodnotila povahu vysílaného pořadu a má za to, že toto kritérium odpovídá kritériu typu závadného vysílání.

Z uvedených důvodů se žalovaná ztotožnila se závěry městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti.

Z oznámení o zahájení řízení a usnesení o stanovení lhůty k vyjádření ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 2007/774/zac/CET, č. j. zac/8229/07, v němž žalovaná stěžovatelce sdělila, že na základě zpracované analýzy vyhodnotila jako problematickou z hlediska ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. scénu zobrazující znásilnění odvysílanou v rámci 455. epizody seriálu Ulice dne 4. 5. 2007 od 18.30 do 19.25 hod. na programu Nova. Tato scéna je v oznámení popsána. V usnesení o stanovení lhůty k vyjádření žalovaná stanovila stěžovatelce lhůtu 20 dnů od doručení této výzvy.

Ve spise je založen CD disk se zvukově-obrazovým záznamem seriálu Ulice a analýza zpracovaná Úřadem žalované (tj. jeho analytickým odborem).

Ve vyjádření stěžovatelky ze dne 17. 10. 2007 je ohledně času vysílání předmětného pořadu uvedeno, že „*CET 21 spol. s.r.o. činí nesporným, že dne 4. 5. 2007 odvysílala pořad ze seriálu Ulice, a to v době cca od 18.30 do 19.25 hod. na programu Nova.*“ Stěžovatelka nesouhlasila s názorem, že má-li jít o pořad rodinného typu, nutně z toho vyplývá, že taková scéna může ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatelka navrhla provedení důkazu záznamem pořadu a zastavení řízení.

Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2008 (schváleným žalovanou dne 4. 12. 2007) žalovaná uložila stěžovatelce pokutu dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. ve výši 150 000 Kč, a to za porušení § 32 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Porušení zákona spočívalo dle žalované v odvysílání 455. epizody seriálu Ulice obsahující scénku znásilnění, čímž mohlo dojít k ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých. Dále byla stěžovatelce uložena povinnost uhradit paušální náklady správního řízení ve výši 1000 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve popsala obrazový sled záběrů a citace dialogů spolu s uvedenými časy od začátku záznamu. Jádro prezentovaného závadného jednání spočívá v tom, že dialog mezi manžely se posouvá do roviny intimní situace, v níž muž na ženu naléhá a vyžaduje po ní sexuální styk slovy „*dokončíme to, co jsme začali v kumbálu*“ a „*já chci, je to důležité.*“ Naproti tomu, žena se evidentně brání se slovy „*já nechci, prostě nemám náladu*“ a „*běž pryč, já nechci*“. Poté dojde mezi manžely k fyzickému kontaktu, žena se brání se slovy „*pust' mě, co mi to – pust' mě, slyšíš, běž pryč*“, „*jsi odporný, Lumír, běž pryč.*“ Manžel na to odpovídá „*odpornej? A ty seš Ukrajinka, tak kdo je hůř na tom, co? Kdo?*“ Poté ji manžel začíná fackovat, strhává z ní halenku a sráží ji na postel. Scéna končí dvojpolodetailem manžela, jak leží na manželce a pokouší se o první sexuální pohyby, v záběru je hlava a část oblečené horní poloviny těla. Dále následuje detail tváře manželky již bez manželovy ruky na ústech, s o to výraznější mimikou nešťastné ženy. Scéna končí panoráma na ženiny ruce násilím držené manželem a její zoufalou rezignovanou tvář, která se trikem zatmí. Poté následuje celkový záběr na Vltavu u Železničního mostu pod zamračenou oblohou, který dle žalované zdůrazňuje význam předcházející scény. V řízení žalovaná provedla důkaz zvukově-obrazovým záznamem pořadu na svém 21. zasedání dne 4. 12. 2007. Žalovaná nejprve vyložila relevantní právní úpravu, a to jak mezinárodněprávní (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 7 odst. 2 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi) a vnitrostátní právní úpravu [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.] a uvedla, že pojem „dětí a mladiství“ užitý v tomto ustanovení je třeba vykládat jako všechny osoby ve věku do osmnácti let bez dalšího přesnějšího vymezení. K pojům „fyzický“, „psychický vývoj“ žalovaná konstatovala, že se jedná o pojmy obecně známé. Pro naplnění skutkové podstaty deliktu podle žalované dostačuje jen jedna z komponent vývoje dítěte. Poté žalovaná přistoupila k vymezení skutkového děje (prezentovaného závadného jednání) a uvedla, že znásilnění je zobrazeno náznaky a scéna nezobrazuje explicitně záběry na pohlavní orgány, přesto však lze považovat zařazení této scény

do rodinného seriálu za nebezpečné z hlediska možného ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých. Podle žalované je podstatný kontext a vyznění scény, která znásilnění zobrazuje. Za expresivní až naturalistické žalovaná považovala záběry fyzického kontaktu mezi manžely a následného násilného nucení ženy k pohlavnímu styku. Žalovaná nepřijala námitku stěžovatelky, že s takovým jednáním mohou být děti konfrontovány doma, a proto má scéna v podstatě výchovný charakter, jelikož takové jednání odsuzuje. Žalovaná se domnívá, že konfrontace s takto zpracovanou dramatickou scénou může dětského diváka dlouhodobě traumatizovat, stejně jako by tomu tak bylo v reálném životě. Jelikož k prezentaci násilného aktu došlo uvnitř domácnosti (mezi partnery), může být znásilnění vnímáno dětskými diváky jako tolerovatelné a nepostižitelné. Dále vzala žalovaná do úvahy i dobu vysílání, neboť v této době lze předpokládat přítomnost dětí a mladistvých u televizních obrazovek ve zvýšené míře. Z uvedených důvodů žalovaná dospěla k závěru, že stěžovatelka porušila svou povinnost podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Přitom poukázala na to, že podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. byla stěžovatelka již dříve upozorněna na porušení téhož ustanovení zákona a byly jí rovněž z tohoto důvodu uloženy i pokuty. Upozornění stěžovatelka obdržela kupř. v souvislosti s odvysíláním upoutávky na pohádku *Z pekla štěstí 2* dne 7. 12. 2005 od 12.51 hod., sp. zn. 2006/58/jfu/CET ze dne 21. 3. 2006. Z toho důvodu žalovaná považovala podmínku předchozího upozornění s poukazem na předchozí judikaturu v obdobných případech za splněnou a přikročila k uložení pokuty. Přitom přihlédla k zákonným kritériím: povaze vysílaného programu, postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Výši pokuty stanovila podle míry závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Jelikož tyto podmínky nejsou dány v zákoně kumulativně, přihlédla žalovaná jen k některým kritériím, která jsou relevantní k danému odvysílanému pořadu. Podle žalované je program Nova plnoformátový program obsahující pořady různého zaměření a témat. Snahou stěžovatelky je přilákat k obrazovkám maximální počet diváků. Podle žalované je navíc obecně známou skutečností, že stěžovatelka je nejúspěšnější komerční subjekt v oblasti celoplošného televizního vysílání na území ČR. Kritérium „míry zavinění“ žalovaná vyhodnotila tak, že stěžovatelka disponuje dostatečnými prostředky, kterými mohla zabránit odvysílání závadných scén, jelikož se jedná o pořad její vlastní produkce. Je zároveň zjevné, se jedná o pořad vlastní produkce stěžovatelky. Kritérium „rozsahu a dosahu vysílání“ žalovaná zhodnotila tak, že stěžovatelka je provozovatelem vysílání s celoplošnou působností (tj. více než 70 % obyvatel ČR). Kritérium „finančního prospěchu“ vyhodnotila žalovaná tak, že se sice domnívá, že zvýšená sledovanost přinesla stěžovateli finanční prospěch, avšak tento prospěch v konkrétní výši nelze prokázat důkazními prostředky žalované dostupnými, a proto toto kritérium nemohlo mít na stanovení výše pokuty vliv. Kritérium závažnosti věci žalovaná vyhodnotila s ohledem na to, že se jednalo o prezentaci znásilnění. Ohledně **povahy vysílaného pořadu** žalovaná uvedla, že se jedná o seriál, který je určen pro celou rodinu a je vysílán v divácky atraktivním čase (nejsledovanější pořad stěžovatelky). Na základě vyhodnocení uvedených kritérií žalovaná uložila pokutu při spodní hranici zákonného rozmezí ve výši 150 000 Kč.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti.

Z protokolu o jednání ze dne 31. 7. 2008 vyplývá, že stěžovatelka namítla v otázce konkrétního času vysílání předmětného pořadu, že čas 18.30 hod. je jen orientační a že jej stěžovatelka dává k dispozici dopředu týdeníkům. Bylo tedy věcí žalované, aby si čas odvysílání pořadu ověřila. Při jednání byl proveden důkaz promítnutím zvukově obrazového záznamu předmětného pořadu a přečteno vyjádření PhDr. P. Š. ze dne 29. 3. 2008.

Z tohoto odborného stanoviska vyhotoveného na objednávku stěžovatelky vyplývá, že PhDr. Š. při jeho zpracování vycházel z premisy, že s fenoménem domácího násilí má zkušenost značné procento rodin včetně dětí a mladistvých, a to buď jako oběti, nebo svědci domácího násilí. Souhlasil se žalovanou v tom, že ve společnosti přetrvává mýtus o nepostižitelnosti aktů domácího násilí, jakož i mýtus, že vynucený pohlavní akt ze strany manžela vůči manželce není znásilněním. Poté PhDr. Š. výslovně uvedl, že „*oproti tomuto modelu se však v inkriminovaném seriálu nabízí jiná alternativa. I dětský divák pak má možnost zjistit, že vůči násilným osobám účinná obrana existuje, dostává se mu dokonce explicitní informace o trestnosti podobného počínání, včetně faktu, že vynucený pohlavní akt je i v manželství znásilněním.*“ V závěru vyjádření se konstatuje, že v předmětném pořadu je prezentováno, že i vůči domácímu násilí se lze účinně bránit. Na základě této úvahy PhDr. Š. výslovně uvedl, že se nedomnívá, že by zde došlo k ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých tak, jak to konstatovala žalovaná. PhDr. Š. výslovně uvedl, že „*...s trochou nadsázky lze konstatovat spíše pravý opak.*“

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Úvodem považuje Nejvyšší správní soud interpretovat význam uplatněných kasačních důvodů a konkretizovat, jak vyložil jednotlivé kasační námitky vznesené stěžovatelkou. Ta výslovně uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Ke kasačnímu důvodu uvedenému v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) Nejvyšší správní soud obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

K významu kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná za prvé o situaci, v níž došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonitost a pro tuto vytykanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu

pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Konečně, k důvodu uvedenému v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud podotýká, že první, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaný důvod, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud posoudil kasační námítky vznesené stěžovatelkou z pohledu takto vymezených kasačních důvodů. Pro přehlednost zdejší soud rozdělil odůvodnění svého rozsudku podle jednotlivých bodů kasační stížnosti se zachováním jejich číselného pořadí uvedeného v rekapitulační části.

V **prvním bodě** kasační stížnosti stěžovatelka sdružila námítky týkající se nesprávné právní kvalifikace jejího jednání (tj. odvyšování scény zobrazující znásilnění v 455. epizodě seriálu *Ulice*), které Nejvyšší správní soud podřadil pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a jednak námítky týkající se vady řízení jak před žalovanou, tak i před městským soudem, které se řadí pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud k námitkám proti právní kvalifikaci jednání stěžovatelky úvodem poukazuje na podrobnou analýzu obecných východisek přezkumu rozhodování žalované v případech aplikace ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., kterou se zabýval ve své předchozí judikatuře ve věcech stěžovatelky (srov. zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 - 129, přístupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval jak mezinárodněprávním, tak i ústavněprávním kontextem aplikace předmětného ustanovení žalovanou, přičemž na tuto argumentaci v obecném rozměru i v posuzované věci plně odkazuje. K námitkám stěžovatelky Nejvyšší správní soud konkrétně uvádí následující. Ze spisové dokumentace (zejména analýzy pořadu založené ve správním spisu) je zřejmé, že mezi účastníky není sporné, že znásilnění bylo ve scéně zobrazeno jen v náznaku a bez explicitních záběrů na pohlavní orgány. Žalovaná však usoudila, že prezentované jednání i tak bylo způsobitelné ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých a že tedy naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu dle § 32 odst. 1 písm. g) a § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Městský soud vycházel z premisy, že k naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu totiž postačí, jestliže je zde dána pouhá možnost pořadem mravní vývoj dětí a mladistvých ohrozit a jestliže taková možnost není principiálně vyloučena, byť jen u určité části mladé populace. V zájmu řádného zjištění skutkového stavu provedl důkaz zvukově obrazovým záznamem pořadu, přičemž neshledal, že by v pořadu byl prezentován nějaký odsuzující prvek, na jehož přítomnost poukazuje žaloba. Dále provedl důkaz i vyjádřením odborníka PhDr. P. Š., které bylo poríženo na objednávku stěžovatelky a vyznívá v její prospěch. Na základě zjištěných skutečností městský soud dospěl k závěru, že „skutečnost, že scéna znásilnění nebyla nasnímána pornografickým způsobem, nýbrž jen „v náznacích“, není právně rozhodující pro kvalifikaci

naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu, nýbrž spíše pro úvahu o výši sankce v rozpětí stanoveném zákonem.“

Dikce ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. uvádí, že „*provozovatel vysílání je povinen nezaražovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.*“ Nejvyšší správní soud souhlasí s právním závěrem městského soudu v posuzované věci a dodává, že i potencialita ohrožení chráněných skupin diváků v tomto případě vyvolává nepříznivé právní následky v podobě uložené sankce. Ani stěžovatelka, ani městský soud, se tak nedopustily nesprávné aplikace předmětného ustanovení, kterou stěžovatelka namítá. Navíc Nejvyšší správní soud poukazuje i na skutečnost, že výklad předmětného ustanovení zákona zaujatý již předchozí judikaturou v obdobných věcech byl shledán i Ústavním soudem ČR jako ústavně konformní (viz blíže např. usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 18. 12. 2008, I. ÚS 2262/08, přístupné na <http://nalus.usoud.cz/>).

K námitkám stěžovatelky, že žalovaná rozhodla v rozporu se spisy, jelikož ze stanoviska PhDr. P. Š. nevyplýval závěr, že odvysílání pořad mohl ovlivnit a ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka není zjevně důvodná. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud ČR dříve judikovaly, že je posláním a úkolem žalované, nikoliv odborných posudků, interpretovat neurčité pojmy užívané v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (srv. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05, přístupné na <http://nalus.usoud.cz/>, dále rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 – 66, a 23. března 2005, č. j. 6 As 16/2004 – 90, přístupné na www.nssoud.cz). Předmětné odborné stanovisko stěžovatelka neuplatnila v řízení před žalovanou, ale až v řízení před soudem. Městský soud byl v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů oprávněn učinit si vlastní úsudek o přesvědčivosti a věrohodnosti tohoto odborného stanoviska, které bylo vyhotoveno na objednávku stěžovatelky. Jestliže městský soud nepoužil toto odborné stanovisko jako východisko k právnímu posouzení věci a přesvědčivě odůvodnil především s poukazem na provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu, proč tak učinil, nedopustil se přitom vady řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil s názorem městského soudu v otázce přesného času vysílání předmětného pořadu, neboť z hlediska právní kvalifikace jednání stěžovatelky jako porušení zákona je pouze rozhodné, zda bylo závadné jednání ohrožující psychický vývoj dětí a mladistvých odvysíláno v intervalu mezi 6.00 až 22.00 hod. Tato skutečnost je mezi účastníky nesporná, a proto stěžovatelce nelze přisvědčit v jejím názoru, že si měla žalovaná přesnou dobu vysílání scénky znásilnění přesně zjistit. Zjištění přesného časového vymezení doby vysílání scénky znásilnění nebylo tedy k právní kvalifikaci tohoto jednání stěžovatelky nezbytně nutné. K tomu Nejvyšší správní soud dále podotýká, že tuto námitku stěžovatelka nevznesla ve správním řízení, naopak z jejího vyjádření ze dne 17. 10. 2007 je patrné, že ve správním řízení tuto rámcovou dobu vysílání (18.30 hod.) nečinila spornou.

Ve **druhém bodě** kasační stížnosti stěžovatelka sdružila námitky, které se týkají předchozího upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to konkrétně pod vadu spočívající v natolik závažném porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, zrušit napadené rozhodnutí správního orgánu. K výkladu ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve své předchozí judikatuře v obdobných věcech, a to zejména v již citovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, (pořad Big Brother), dále pak zejména v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 13/2008 – 107, (film Záhada vyvoleného), přístupné na www.nssoud.cz. Obecně

Nejvyšší správní soud konstantně zastává názor, že je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Nelze však dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každé jednotlivé skutkové podstaty porušení téže zákonné povinnosti (§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.). shledané u této provozovatele. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „...*podstatné je, zda stěžovatelka byla obeznámena s tím, že prezentace násilí je žalovanou vnímána jako porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatelka byla na porušení totožné povinnosti stanovené zákonem již v minulosti upozorněna...*“ Právní názor tohoto rozsudku dopadá plně i na posuzovanou věc. Podstatou scény znásilnění je prezentace násilí mezi manžely v otázkách jejich intimního rodinného života. Z hlediska naplnění povinnosti předchozího upozornění je tedy podstatné pouze to, zda již v minulosti byla stěžovatelka žalovanou upozorněna na to, že explicitní zobrazování násilí je způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých ve smyslu předmětného ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. V tomto ohledu je Nejvyššímu správnímu soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že žalovaná byla na prezentaci násilí v různých typech pořadů upozorňována (reportáž Psí zápasy) a také pokutována (např. některé díly seriálu Big Brother, nebo film Záhada vyvoleného). Nejvyšší správní soud nemůže zhodnotit, zda příkladný odkaz žalované na upozornění ve věci odvysílání upoutávky na pohádku „Z pekla štěstí 2“ se týkal či netýkal problematiky násilí, neboť ve spise není kopie tohoto upozornění založena a z jeho obsahu nelze ani zjistit nic bližšího o obsahu této upoutávky. K námitce stěžovatelky, že předchozí upozornění musí souviset jak se skutkovou podstatou správního deliktu, tak v daném případě i s povahou vysílaného pořadu, Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na svou předchozí judikaturu, a to konkrétně rozsudek ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, (přístupný na www.nssoud.cz), v němž dospěl k názoru, že „*věcná a časová souvislost upozornění se sankcionovaným deliktem je dosti vágním vymezením vazby mezi upozorněním na porušení zákona odvysíláním určitého pořadu a dalším porušením stejného ustanovení zákona obdobným způsobem a ve své podstatě je užitím racionálního teleologického výkladu ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že aby se žalovaná mohla odkazovat na předchozí upozornění na porušení zákona uložené provozovateli, musí zde být dána alespoň rámcová věcná souvislost, která však již do značné míry vyplyývá ze samotného významového rámce skutkové podstaty správního deliktu... Časovou souvislost však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze stanovit ani rámcově.*“ Nejvyšší správní soud vychází z tohoto právního názoru i v posuzované věci a dodává, že odvysílání scény znásilnění v pořadu typu „seriálu“, jakým Ulice bezesporu je, rámcově souvisí i se závadnými scénami v některých dílech seriálu Big Brother, které obsahovaly prvky násilí ve spojení se sociální interakcí mezi muži a ženami. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud považuje podmínku předchozího upozornění za splněnou, a proto neshledal tuto námitku jako důvodnou.

Ve **třetím** a zároveň posledním **bodě** kasační stížnosti stěžovatelka uvedla námitky proti způsobu, jakým žalovaná odůvodnila kritéria uložení pokuty a její výše dle ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Konkrétně stěžovatelka namítla, že se žalovaná nezabývala samostatně všemi kritérii vymezenými v těchto ustanoveních a závěr soudu o přezkoumání kritérií žalovanou je v rozporu nejen se zákonem, ale i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 – 78, z níž vyplývá, že pokud některá kritéria žalovaná považuje za nepodstatná, musí se alespoň ve stručnosti s jejich nepodstatností vypořádat. Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nesprávné právní hodnocení městského soudu v otázce odůvodnění uložení pokuty v napadeném rozhodnutí žalované). Ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. výslovně uvádí: (2), „*Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k **povaze vysílaného programu** a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti*

vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.“ (3) „Rada stanoví vyšší pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k vyšší případného finančního prospěchu.“ Ve své předchozí judikatuře se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval správným způsobem aplikace předmětných kritérií a dospěl k závěru, že nikoliv všechna kritéria musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě (viz blíže citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz). Stejný názor zaujal při posouzení i městský soud. Stěžovatelka naproti tomu argumentovala rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud zaujal názor, že pokud některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň „*stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost.*“ Nejvyšší správní soud k tomu považuje za nutné zdůraznit, že tyto jeho právní názory jsou v naprosté vzájemné shodě a tvoří stabilní součást optiky, již nazírá na tuto problematiku v obdobných případech. Pro stručné vypořádání se s nepodstatností kritéria podle názoru zdejšího soudu postačí mnohdy i kontext odůvodnění rozhodnutí žalované, která tím, že odůvodní relevantní kritéria, zároveň *implicitně* zbývající kritéria kvalifikuje jako nepodstatná. Pokud žalovaná byt' jen stručně uvede, že některá kritéria nehodnotila, protože jsou pro danou věc nepodstatná, je na soudu, aby zvážil, zda takto formulovaná úvaha je přezkoumatelná, či nikoliv. Městský soud v posuzované věci vyslovil názor, že „*nížší intenzita odůvodnění ostatních kritérií, která jsou bez významu pro posuzovanou věc, nemohla způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy žalované jako celku.*“ Povinnost žalované stručně se vypořádat se všemi pro posouzení věci podstatnými kritérii tak byla v posuzované věci naplněna. S tímto pohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované se Nejvyšší správní soud naprosto ztotožňuje a dodává, že na tomto závěru nemůže nic změnit ani bagatelní záměna termínů „program“ a „pořad“, jakkoliv jim zákon č. 231/2001 Sb. přisuzuje odlišný právní význam [§ 2 odst. 1 písm. j) a l)]. V kontextu, v němž k záměně došlo, je naprosto zřejmé, že se jednalo o pouhý přepis a žalovaná nespojovala s užitým termínem „pořad“ jeho zákonný význam, nýbrž měla na mysli správný právní význam pojmu „program“, což je z pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí věnované tomuto kritériu nade vše pochybnost zřejmé (mj. otázka časového zařazení pořadu do programu). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tyto námitky neshledal důvodnými.

Relativně samostatnou námitku v rámci třetího bodu kasační stížnosti tvoří námitka stěžovatelky směřující ke kritériu míry zavinění, k němuž stěžovatelka poukázala na skutečnost, že již dříve odvysílala obdobnou scénu a nebyla za její odvysílání žalovanou sankcionována. Domnívá se proto, že byla při odvysílání předmětného pořadu chráněna „legitimním očekáváním“, a proto ani v předmětné věci nezavinila porušení zákona. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že problematika „legitimního očekávání“ je spojena s působením principu právní jistoty adresátů aplikace práva jako stěžejní součástí ideového základu materiálního právního státu. Legitimní očekávání adresátů veřejné správy obecně může být založeno na základě setrvalé „správní praxe“ správních úřadů. Aplikovatelnost zásady ochrany legitimního očekávání, které vzniklo na základě dosavadní aplikační praxe, je však omezena tím, že nesmí jít o „nezákonné“ legitimní očekávání. V oblasti trestání je dosah zásady legitimního očekávání přirozeně omezen zásadou „*ignorantia legem neminem excusat*“. Pokud tedy v jednom případě stěžovatelka nebyla za své delikt ní jednání sankcionována, a v předmětné nyní posuzované věci již ano, pak takový postup žalované nezakládá legitimní očekávání stěžovatelky, že za odvysílání scén obsahujících násilí, za něž byla již dříve v jiných případech pokutována, nemůže být v souladu se zákonem postižena. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že správní delikt vymezený v ustanoveních § 32 odst. 1 písm. g) a § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. je založen na objektivní odpovědnosti provozovatele vysílání, k jejímuž vzniku

není třeba zavinění. Pokud zákonodárce přesto v zákoně č. 231/2001 Sb. pracuje s pojmem „míra zavinění“ jako kritériem pro určení výše sankce, má tím ve skutečnosti na mysli spíše objektivní, než subjektivní stránku správního deliktu, tedy okolnosti jeho spáchání, které mají vliv na určení výše sankce (k tomu viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, přístupný na www.nssoud.cz). Z uvedených důvodů je tato námitka stěžovatelky nepřijatelná a Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že jak příslušná citovaná zákonná ustanovení, tak pro argumentační podporu připomenutá ustálená judikatura, samy o sobě i ve vzájemných souvislostech, představují v kontextu posuzované věci ucelený výchozí právní rámec bezesbýtku dopadající na daný skutkový stav, a současně objektivně vedoucí ke shora vyvozeným závěrům.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji zamítl v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu